

և գործ դնելով այդ մինչև այսօր չը գործադրված օրէնքը, կատարելապէս արտօրել եզրօրոններն Ֆրանսիայից:

Լըռուս է որկառավարութիւնը հաստատ վճռած է այդ համարձակ, խելացի և արդար բայն անելու:

Սենատի կղերական և ակադեմիան անդամների մեծամասնութիւնը ի հարկէ աւելի լաւ կը համարի որ եզրօրոնները համբերվեն Ֆրանսիայում, թէև որդված լինեն հայրենիքի ուսման գործի անմիջապէս ղեկավարելու իրաւունքից, քան թէ բոլորովին պարտված լինեն Ֆրանսիայից:

Լը այդ պատճառով կարելի է կարծել որ ակադեմիաները ճարահատված ստիպված կը լինեն ընդունել Ֆէրրիի օրէնքի եօթերորդ յօդուածը:

Դրանով Ֆրանսիան մեծ քայլ արած կը լինի լուսաւորութեան և ազատութեան, մի խօսքով բարգաւաճութեան գործի մէջ:

Գ. Ա.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՆԱՄԱԿ ԱՌԱՑԻԱՅԻՑ

Փետրվարի 12-ին

Ասացիսան չէ քնում՝ շարժուել մեծ է. հանգանակութիւնը շարունակվում է. հարուստները ունեն չեն տալի, նոքա միայն մեծուում են որ

չեն իմանում տխմարները, որ ամէկը ամենի համար է, իսկ ամենը մէկի համար:

Գործով խաչոն կարողացած մարդ չէր, բայց կենքը, փորձը, աշխարհը շատ բաներ սովորեցրել էին նրան: Բնական խելքը զարգացել էր կենսաբան փորձորիկների մէջ, այս պատճառով նրա պատողութիւնների մէջ երբեմն գտնվում էին այնպիսի ճշմարտութիւններ, որ միայն կարող էին մատչելի լինել այն տեսակ անձերին, որոնք շատ խորին կերպով իմաստասիրել էին մարդկային կենցաղագրութեան պայմանները: Նա խոսեց.

— Զանգամանքները մեզ այնպիսի դրութեան մէջ են դրել, որ ուրիշ կերպ զլուխ պահել չենք կարող. ստիպուած ենք աշխատել, վատտակել և մեր աշխատանքով մեր թշնամու կերակրել: Ուրիշ ճար չը կայ: Սերք պէտք է բարեկամութիւն պահպանենք մեզ կողպպողի հետ: Ֆրանսիացի-հեղու, իրաւ է, մեզ կողպպուում է, բայց դարձեալ չենք կարող մերժել նրա բարեկամութիւնը, որքան էլ կեղծ լինէր:

— Ի՞նչու, հարցրեց որդին:

— Նրա համար որ, մեծ աւազակի հետ բարեկամ լինելով, մարդ ազատվում է փոքր աւազակների ձեռքից: Դրանք բոլորն միմեանց հետ կապված են: Հիմա օտար քրդերը գիտեմալով, որ Ֆրանսիացիները մեզ հետ լաւ է. էլ մեր ուշխարհներին, անասուններին և վարօցանքներին չեն դիպում, և եթէ մի բան գողանում են, նա զբոսնում է և յետ է դարձնում մեզ:

— Դրանից ինչ չաճ. հայիւր մի և նոյնն է դուրս գալիս, պատասխանեց որդին. — Ֆրանսիացիները մեզ քիչ քիչ քիչ են տալիս, բայց փոխարէնը մի ձի է ստանում, նա չէ թողնում, որ մի ուրիշ կուրդ մեր ուշխարհը գողանայ, բայց ինքը, հարբուած ժամանակ, հարկերներով ուղիներ է աւանում մեզանից: Մենք նրա կաթնատու կովն ենք, պահում է, պաշտպանում է նրա համար միայն, որ ինքը վայելէ մեր կաթը:

մի հարեմանքը ջնջումն իրանց մէջ բացառութիւն է երևում, բայց Եօթնամյան Մատակցութեան ընառուցողը չէ հայ կրեւտների տրտունջն: Գաղափարն պարտաճանաչութիւնը և քաղաքի մեծամիւ շունեւոր դասի օրհնանքը նա աւելի վեր է դասում. ամենքի աչքին նա սիրելի է ինչպէս պայծառ բացառութիւն: Նորա սկսած հանգանակութիւնը քիչ ժամանակվայ մէջ հասու երեք հարիւրի. երիտասարդ հանգանակողը ուղում է հասցնել հինգ հարիւրի:

Մեծ. Եօթ. Մատակցութեան շաղկից է միւս պայծառ բացառութիւն՝ մեծ. Եօթ. Գեղարեւանքը: Նա մի տեսակ perpetum mobil-ն է. նա ամեն տեղ է, ամեն բանի մէջ է, միշտ շարժուն է. նա քաղաքագլուխ է, նա ուսումնական վարչութեան գործակից, նա բնական գրուածների հեղինակ տեղական բարբառով, նա թէժխտ, նա դերասան, նա լրագրի թղթակից, նա ամեն բանի ինիցիատոր: Մովառանքների համար նա արդէն երկրորդ և ներկայացուցիչն է պատրաստում. եկամուտը նմանապէս հինգ հարիւրից պակաս է կարող լինել: Գաճակալ հարուստները մեծուում են, դարձեալ ամենքից մնում անուշադիր:

Երկու ինտելիգենտ երիտասարդների օրինակից չէ ուղում յետ մնալ և մի երիտասարդ արհեստաւոր. ժամագործ լազարեանը նմանապէս հանգանակութիւն է սկսել իր խանութը այնպիսիների մէջ. գործը շատ յաջողակ է գնում:

Այսօր այնչեղի է՝ Երիւ—Արշալոյս օրիորդական ուսումնարանը: Փարթիկ հայուհիները և նանգանակութիւն են բացել իրանց մէջ. աղայոց ուսումնարանների մի ներկայացուցիչ պիտի ստորագրէ իր անունը մի օրիորդի անունն տակ և այդպէս մի փոքրիկ հայ և մի փոքրիկ հայուհի պիտի ներկայանան համբարչի ազգային գործի մէջ. նուիրատուութիւնները ձեռք ուղարկելով ապագայ սերունդի այդ երկու ներկայացուցիչները պիտի խնդրեն ՎՄԿԻՆ խմբագրութեան իրանց հաւաքած օգնութիւնը ուղարկել միայն իրանց հասակակից սովատանջներին վաստակականի նահանգում:

Այսպիսով Ասացիսան խոստանում է ուղարկել ՎՄԿԻՆ խմբագրութեան շուտով հարգ բուրիւնց աւելի: Բաս միւս քաղաքները. բաս Բագճն, բաս Երևանը, բաս մնացածները. չը լինի թէ այնտեղ աղան և երբ զօրեղ են և նոցա ահից ոչ որ չէ կարողանում իր ցանկութիւնը արտայայտել և պարտքը կատարել. չենք կարծում որ ուրիշ քաղաքներում երիտասարդները աւելի վախկոտ են, աւելի ընկճված. ուրեմն նոքա երիտասարդներ չեն, այլ երիտասարդ ձերեր. չենք կարծում, սպասում ենք . . .

Այսօր պատահելով մի շատ հասարակ մարդու անհ ինչ լսեցի նորանից. եթէ մերք մարդա-

— Այդ բոլորը ճշմարտ է, որդի, ևս հասկանում եմ, պատասխանեց հայրը. — բայց պէտք է այն ևս հասկանալ, որ հայը մեր պատկերից շատ առաջ սովորել է այդ կերպով իր գլուխը պահել: Եւ, ի հարկէ, չեմ կարողացել, թէ ինչ է գրված գրքերի մէջ, բայց մի ժամանակ Ուշիկիւսայի վանքում կար մի վարդապետ, նա ինձ պատմում էր, թէ ամեն ժամանակ, երբ մեր երկրի վրա յարձակվել են թշնամիներ, հայերը փոխանակ սրով և կրակով դուրս գալու նրանց առջև, հանդիպել են թշնամու թանգագին ընծայներով — մատուցարանների մէջ լցրած ոսկիներով: Նրանք մեզ սովորեցրին փոխանակ պատժելու, կաշառու ել մեր թշնամիներին: Նրանք սովորեցրին կայքը տալ զլուխը ազատելու համար:

— Բայց պէտք չէ, որ մենք պատկերի սխալը շարունակենք մինչև յախտան. կտրեց որդին հօր խօսքը:

— Հին սխալը միանգամով ուղղել շատ դժուար ին է. նա կատարվել է հարիւրաւոր տարիների ընթացքում, և այդքան տարիներ պէտք են նրան ուղղելու համար: Եվ դու ժողովրդի հասկացու, թէ թշնամու հետ այլ կերպ կարելի է վարվել, թէ նա էլ մեզ նման մարդ է, թէ նրա մարմինը երկաթից չլինված չէ, թէ նրա նա զէնքերով գալիս է մեզ կողպպուելու. կարելի է զէնքով պատասխանել նրան. — վերջապէս հարգում մէկ այս տեսակ բարոյներ կարգա, դու կարծում ես, ժողովուրդը ել հասկանալ քեզ: Նա քիչ խնթի տեղ կը դնէ և կը ձիճաղէ քո յիմարտութիւնների վրա: Բայց այս հասկացողութիւնը նրա մէջ նոր բան չէ, նա ժառանգել է իր պատկերից:

Որդին չը պատասխանեց, նա գտնում էր հօր խօսքերի մէջ մի ճշմարտութիւն, որ անհերքելի էր: Բայց մի և նոյն ժամանակ մտածում էր, միթէ չէ կարելի փոխել ժողովրդի նախապաշարունակը: Այս պատճառով հարցրեց նա.

— Լաւ, դիցուք թէ մեր պատկերը այս ճանա-

սիրութիւնից էլ չուզենանք օգնել թիրախիցի հայերին, սակայն, պիտի օգնենք մեր սեփական ապահովութեան համար, որովհետև հենց որ գարունը բացվեց, սովորույ աղբը մորթիս պէս կը թափվի մեր գլխին և մեր հացը մեր ձեռքից գոռով կը իջէ: — Իսկ Հայաստանը, սակայն — Հայաստանը քանդվելու ի հարկէ կը քանդվի, բայց մենք էլ պակաս չենք պատժվիլ, պատասխանեց նա, առաջարկելով նոր ժամանակ մի միտք, որի իրագործելը նորիցապէս հեշտ է, որչափ և չհասնէ: Նա ասեց, թէ Ասացիսայի գաւառում, եթէ հաւաքող լինի, կարող է հարիւր հազար պուղի չափ կարտօֆիլ ճարել, որ փութի մէջ չորացնելով, շատ թեթեւանում է, իսկ ջրի մէջ թափվալ արած ժամանակը կարելի է լինում ինչպէս սուխար ուտել: Ուրեմն տանելով Հայաստան գոնէ չորացրած կարտօֆիլ, ասեց նա, համ Հայաստանը կարելի է ազատել, համ էլ մեզ, քանի որ կարտօֆիլ տանելը այդչափ հեշտ է ինչպէս նորա ժամանակն ևս համար, այնպէս էլ թեթեւանում պատճառով:

— Լաւ ես ասում, եղբայր, բայց կատարողը ով կը լինի, նկատեցի նորան: Այս օրհասական հարցմունքը կարծես փչրեց խեղճ հայի վերջի կաթիլ հաւատը իր ազդի վերածնութեան վրա. խորը հանաչելով, նա մնաց աչքերը գետնին գցած . . .

Գր. Նիկողոսեան

ՆԱՄԱԿ ՄՍՈՒԿԱՅԻՑ

15 Փետրվարի

Շտապում եմ հարցրել ձեզ այն ջերմ համակրութիւնը, որով ընդունեց Մսուկուայի Հայ հասարակութիւնը ՎՄԿԻՆ և ԲՈՒՄՈՒՄ հրատարակողը՝ սովատանջ վանեցոց օգնութիւնը հասցնելու համար: Ամեն տեղ ՎՄԿԻՆ և ԲՈՒՄՈՒՄ են թերթում, ամեն տեղ ցաւակցութեան ձայներ են լսվում: — Ի դուրս է այն յոյսը, որ շատերը գնում են լիմօրածնի վերա. ինքն էլ հասարակութիւնը պէտք է սկսէ և ինքն էլ օգնէ:

Այս օրերս, սկզբնաւորութեամբ տեղւոյս աւագ քահանայ Սուրբէնացի լինելու է մի երաժշտական — գրականական երեկոյ մեր սովատանջ թիրախայտակ Հայերի համար: Այս ազնիւ ձեռնարկութեան օգնելու և նրա յաջողութեան նպատակը դիտմամբ ինչպէս և միշտ — անակրեց լազարեան ճեմարանի տեսուչ պ. Բանանանցը, որ ուրախութեամբ բացեց ճեմարանի դռները այս հանդիսաւոր երեկոյի համար: Երեկոն լինելու է ճեմարանի դահլիճներում, որնք

պարճով են գնացել և մենք էլ հետևում ենք նրանց օրինակին: Բայց պէտք չէ փոխել ճանապարհը, երբ տեսնում ենք, որ նա տանում է դէպի կորուստ: Պէտք չէ հակակցել ժողովրդին, որ նա մղորված է:

— Հարկաւոր է, բայց ով պէտք է հակակցէ, Այդ պէտք է անեն այն մարդիկը, որոնք ընդունել են իրանց վրա ժողովրդին խրատելու, ճանապարհի ցոյց տալու և բան հասկնցնելու պարտաւորութիւնը: Այդ պէտք է անեն մեր տէրտէրները, վարդապետները, բայց նրանք քարոզում են. եթէ մէկ երեսիդ լսեցիս լինեն, ձայն էլ դարձրու: Այդ պէտք է անեն մեր որդիները վարժապետները, բայց մեր ամբողջ գաւառում մի հատ օրինաւոր վարժապետ չը կայ:

— Այդ խօսքերի մէջ քեզ հետ չեմ կարող համաձայնել, հայր, ասաց որդին. — ապա ինչու ջուրը, որ ոչ տէրտէր ունի, ոչ վարդապետ ունի և ոչ էլ վարժապետ ունի, բայց իմանալու է, թէ մարդը ինչպէս պէտք է վարվի իր նմանների հետ: Ո՞վ սովորեցրեց նրան, թէ մարդը առանց զէնքի կոյր հաւի նման է լինում, ով հանքի, զիլին կը տայ:

— Գուրդը տէրտէր, վարդապետ և վարժապետ չունի, բայց չէ յիս ունի, նրա չէ յիսը, թէ և հոգեւոր զորութիւն է, բայց ինքն էլ է զէնք կրում, և իր ժողովրդի հետ միասին գնում է յափշտակելու անգին մարդերի հարստութիւնը: Նա երբէք չէ քարոզում, թէ այդ բանից մեղք են: Բայց ինչ են քարոզում մեր տէրտէրները . . .

Որդին լուր էր: Հայրը շարունակեց.

— Այդ բոլոր անբարոյութիւնների մէջ մի միութարութիւն կայ, այն է, որ որքան էլ գողանում են մեզանից, որքան էլ յափշտակում են, դարձեալ մեր մարմարները լին են մնում, բայց ջուրը ուտելու հաց չէ գտնում:

— Գիտէք, հայր, այն առածը, թէ զգողը համար տուն չի կարող չլինել, բայց տուն ունի-

այն օրը փառաւորապէս կը զարդարվեն. նրան կը մասնակցեն Մսուկուայի ոչ միայն հայազգի բարձր բնասանքները — տիկնաք, այլ և օտարազգի նշանաւոր գերդաստաններից, որպէս և մի քանի երեկի երաժշտներ:

Բացի գործիքական (инструментальный) երաժշտութենից և երգերից, ուր կը լինեն և նոյն յայտնի երգերը և եղանակները, կը կարողացվին մի քանի ընտիր հասուածներ մեր նշանաւոր ներկայանքի գրուածներից (Արդեան, Պատկանան), շանդուաւոր երեկոն կը լինի 28-ին ամսիս Ս. վարդանանց օտնի օրը, այս պատճառով երեկոյի սկզբին Լ. ճեմարանի աշակերտները կերպեն այլ աւուր պատշաճ մի քանի ազգային երգեր:

Յուսով ենք, որ Մսուկուայի հայ հասարակութիւնը իր ներկայութեամբ կապացուանէ այն ջերմ համակրութիւնը, որ միշտ ունեցել է դէպի ամենայն մի բարեկամաւ ձեռնարկութիւն, և թող ներքին լինի մեզ կարծել, որ այսպիսի նանգամանքներով, այսպիսի ճշմարտամիտ միայն ստրանով չէ սպառվելու նրա ազգայնական և երբայրութեան զգացումները. աւելի մեծ և նշանաւոր հանգանակութիւն — ահա ինչ ենք սպասում:

Լուսմ ենք, որ հայ ուսանողները իրանց մէջ ստորագրութիւն պիտի բաց անեն վանեցոց համար:

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Չաքաթալ, 22 փետրվարի

Կարդալով ձեր լրագրի մէջ այն յօդուածները, որոնք հրակրում են մեր հայերի ուշադրութիւնը վանայ և նրա չըվակայքում բնակվող մեր հայ եղբայրների և քոյրերի սովից առաջացած անասունի դրութեան վրա, չը կարողացայ առանց ուշադրութեան թողուլ այդ մարդասէր հրաւերը, ուստի, վճուեցի շուտով ժողովել մեր Չաքաթալու հայ տիկնաներից մի ժամադակութիւն մեր սովատանջ ազգակիցների համար:

Այդ մասին մտադրութիւնս յայտնելով տիկին Մարիամ Միլեքեանցին, նրա հետ մեր կարողութեան չափ, կարճ միջոցում, ժողովեցինք մեր զրոյս մայրերից և քոյրերից 68 բուրլի:

Այժմ, գոնէ, զգում ենք մեզ թեթեւացած մեր սեպուհ և սրբազան պարտականութիւնից, թող շարժվեն նաև մեր անտես հեռի երբայրները և քոյրերի կարեկցութիւնը օգնութիւն հասցնելու մեր հայ սովատանջներին, որոնց կենալը շատ թանգ է մեր ապագայի համար: Ահա նամակաւ ուղարկում եմ ձեզ ժողովված լուսնայն, և խնդ-

րողի տունը կը քանդէ: Բուրդը թէ և չէ վարում, չէ ցանում, չէ հնձում, իր տանը հաց չէ գտնում, միշտ քաղցած է մնում, — բայց աշխատող հայի հացը ձեռքից խլելով, նրան էլ իր նման քաղցած է թողնում: Կու մեր տունը օրինակ մի բեր, հայր, մտածիր, թէ որքան հայեր կան, որոնք քրդերի պատճառով աղքատ են և ուտելու հաց չունեն:

— Այդ իրաւ է, որդի, բայց մի ուրիշ բան էլ կայ, այն էլ պէտք է գիտենալ: Կու տեսնում ես ուշխարներին, այսքան մորթում են, այսքան վերջանում են, բայց դարձեալ նրանք աճում են, բազմանում են և ահազին հօտեր են կազմում: Իսկ գայլը, թէ և կեղծքում է, ուտում է ուշխարներին, բայց միշտ քաղցած է մնում, և երբէք չէ բազմանում: Կու տեսնել ես գայլերից մի հօտ: Գայլը գազան է, այսօր յափշտակեց մի ուխար, կերակ, կտացաւ, էզուց զգիտէ, թէ ինչով պէտք է կերակրվի: Նա պէտք է միշտ որսալ, բայց որսը աճուն անգամ չէ պատահում: Որսով ապրողը մի օր կուշտ է լինում, միւս օր քաղցած: Բուրդը — գայլ է, իսկ մենք — ուխար:

Այսպէս էր բացատրում ձերունին իր լեզուով այն բանը, որ զիտականների լեզուով կոչվում է սովատանջական խաղաղ, անարիւն մրցութիւն . . .

Որդին պատասխանեց նրան.

— Ես կարծում եմ, հայր, եթէ ուշխարները հօվեւան և պահպանողներ չունենային, այսօր դարձեր ոչ մի ուշխար չէին թողնի աշխարհում, և զժուար կը լինէր ուշխարներին հօտեր կազմել: Մենք, իրաւ է, ուշխարներ ենք, բայց առանց հօվելու երբ մեր վիճակը այդպէս է, մնում է մէկ բան միայն գայլերից ազատվելու համար, — որ մենք էլ գայլերի նման առամենք և ճանկեր ունենանք . . .

(Կը շարունակվի)

